

ICCJ – Conflict de interese. Condiții

Legislație relevantă:

Legea nr. 161/2003, art. 70 și 72

Participarea unui funcționar public la luarea unor decizii de natură să faciliteze obținerea unor avantaje de natură patrimonială pentru o organizație – chiar având scop nepatrimonial – al cărei președinte și membru fondator este soțul respectivului funcționar public este de natură să încalce prevederile legale privind regimul juridic al conflictelor de interese, astfel cum este acesta stabilit prin conținutul dispozițiilor art. 70 și 72 din Legea nr. 161/2003.

Decizia nr. 5036 din 18 aprilie 2013

Prin acțiunea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, reclamanta A.D.N., în contradictoriu cu pârâta Agenția Națională pentru Integritate (A.N.I.) a formulat contestație la concluziile raportului de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 al A.N.I., pe care îl consideră lovit de nulitate absolută, în conformitate cu art.13 (2) din Legea nr.176/2010, deoarece:

– persoana vizată (D.N.A.) de raportul de evaluare al ANI nu a fost informată concret cu referire la o anumită situație de fapt, care i-ar fi fost imputabilă, ci numai cu niște temeieri de drept, lucru care rezultă din toată corespondența A.N.I. către aceasta și din corespondența fostului Secretar General al Guvernului către A.N.I. din lunile decembrie 2011 și ianuarie 2012;

– lucrarea nr.122562/S/II din 24.11.2011, la care se face trimitere în corespondența A.N.I. comunicată pe 28.12.2011, nu a fost transmisă doamnei A. și nici nu s-a făcut măcar vreo

referire la vreo situație concretă imputabilă doamnei A., deci nu a existat o informare reală, așa cum solicită art.13 (2) din Legea nr.176/2010, ci numai o convocare la A.N.I. pentru a se formula un punct de vedere, fără a i se specifica la ce.

– din corespondența D.N.A. din 29.10.2011 și 13.01.2012 către A.N.I. rezultă lipsa informării concrete a elementelor de fapt și solicitarea continuă a persoanei fizice de a se realiza de către A.N.I. această condiție imperativă, impusă de o evaluare imparțială și pe care A.N.I. a refuzat să o realizeze.

În subsidiar, reclamanta a solicitat să se dispună anularea actului intitulat „Raport de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 al A.N.I.” arătând că ANI a concluzionat la pagina 9 alin 4 din raportul de evaluare că: „prin semnarea adreselor din 21.05.2010 și 02.06.2010 doamna A. ar fi participat la luarea unor decizii care au produs un folos material pentru soțul său, susținere eronată, care nu ține cont de lege și de situația de fapt. În raportul de evaluare contestat, nu s-a indicat care este concret folosul material generat de semnarea celor două adrese care vizau o asociație cu scop nepatrimonial, ce nu are patrimoniu comun cu soțul reclamantei. Nu este indicată vreo probă care să indice care a fost folosul material al soțului și legătura de cauzalitate dintre acesta și aprobările date pentru o persoană juridică fără scop patrimonial.

Sub aspect procedural de formă și fond reclamanta a arătat că au fost încălcate prevederile art.8 alin.(3) din Legea nr.176/2010, respectiv principiile după care se desfășoară de către A.N.I. activitatea de evaluare, respectiv: principiul legalității, principiul confidențialității, principiul imparțialității, principiul independenței operaționale, principiul bunei administrări, principiul dreptului la apărare.

Astfel nu s-a respectat principiul confidențialității din Legea nr.176/2010 și nici art.18 din Legea nr.144/2007, care

interzice orice declarație publică privind fapte instrumentate de către ANI.

S-a mai susținut că Președintele A.N.I., pe 26.11.2011, la postul de televiziune R., a făcut declarații privind fapte instrumentate de către A.N.I. și s-a antepronunțat concluzionând public cu aproximativ 50 de zile înainte să aibă loc așa-zisa evaluare, că este conflict de interese.

A apreciat reclamanta că opinia sa, comunicată public, a fost clar o comandă pentru subalternii săi, inspectori de integritate, care potrivit art.28 din Legea nr.144/2007, pot fi sancționați și eliberați din funcție de către Președintele A.N.I. și astfel, concluziile din raportul de evaluare contestat susțin, cu totul întâmplător, opinia domnului M.

Mai mult, informarea efectuată de către inspectorul de integritate, ce i-a fost comunicată pe data de 6.12.2011, după concluzia făcută publică de către Președintele A.N.I. pe un post de televiziune, nu conține decât trimiteri la articolele din lege, fără să facă vreo specificație concretă la vreo situație de fapt, așa cum s-a arătat mai înainte.

A mai susținut reclamanta că, oricum înainte de a se lua o decizie în cadrul A.N.I., trebuia să fie legal citată, pentru a lua la cunoștință că s-au dispus cercetări asupra sa, a-și exprima punctul de vedere și pentru a formula eventuale explicații cu privire la datele A.N.I. În loc de aceasta, nu a fost citată legal, nu a fost informată în termenul legal că există o verificare sau o sesizare cu privire la persoana sa, aflând de existența unei sesizări pe data de 26.11.2011, cu ocazia unui interviu al domnului Președinte al A.N.I., la postul de televiziune R., iar informarea propriu-zisă i-a fost transmisă abia pe 6.12.2011.

Totodată, constatările afișate pe site-ul instituției în comunicatul de presă nu indică care este „interesul personal de natură patrimonială” cu privire la aprobarea de închiriere

a spațiului dată unei asociații fără scop patrimonial, așa cum prevede art.1 alin.(2) din O.G. nr.26/2000, care reglementează activitățile asociațiilor și fundațiilor și care specifică că aceasta face parte din persoane juridice de drept privat” fără scop patrimonial”, de unde rezultă foarte clar lipsa oricărui conflict de interese.

Mai mult, aprobarea pentru spațiul de aproximativ 30 de metri, dată pentru firma în care soțul său era asociat, este dată de către RAAPPS, respectiv de către Directorul General și Directorul Comercial, sub condiții similare cu încă alte 23 de aprobări, date de același RAAPPS fără să o informeze, sau fără să emită vreun act în acest sens.

A mai precizat reclamanta că toate activitățile pe care le-a desfășurat în calitate de Secretar General al Guvernului României au fost în conformitate cu prevederile legale valabile de atunci și în prezent cât și în conformitate cu legile și tratatele interne și internațional, respectând întocmai procedurile specifice activităților funcției pe care a deținut-o.

Prin sentința civilă nr.3526 din 25 mai 2012 a Curții de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal acțiunea formulată a fost admisă, instanța dispunând anularea raportului întocmit de intimata Agenția Națională pentru Integritate sub nr.2277/G/II din 16.01.2012

Prima instanță a constatat că reclamanta a fost informată cu privire la faptul că, în conformitate cu prevederile art.8 alin. (1), (2) și (3) și art.10 lit. b) din Legea nr.176/2010, iar urmare a transmiterii celei de a doua informări la data de 29.12.2011, reclamanta a trimis pe adresa Agenției Naționale de Integritate o adresă referitoare la „modalitatea comunicării de A.N.I. a faptului că au fost identificate elemente în sensul existenței unui conflict de interese, fără a se face vreo referire la actul, acțiunea, la ce se referă și când au avut loc pentru a se prezenta un punct de vedere la

speță”.

Sub acest aspect s-a constatat și că reclamanta nu a răspuns la nici unul dintre apelurile telefonice efectuate de A.N.I, motiv pentru care la data de 10.01.2012, s-a revenit cu adresa nr.1238/G/II din 10.01.2012 prin care i s-a comunicat, faptul că urmare a verificărilor efectuate au fost identificate elemente în sensul existenței unui conflict de interese, întrucât în perioada exercitării funcției publice de Secretar General al Guvernului a încălcat prevederile art.70 și art.72 din Legea nr.161/2003.

Instanța fondului a considerat ca raportul ANI este nelegal pe fond, reținând următoarele:

Astfel, conform Legii nr.161/2003 persoana care exercită funcția de membru al Guvernului, secretar de stat, subsecretar de stat sau funcții asimilate acestora, prefect ori subprefect este obligată să nu emită un act administrativ sau să nu încheie un act juridic ori să nu ia sau să nu participe la luarea unei decizii în exercitarea funcției publice de autoritate, care produce un folos material pentru sine, pentru soțul său ori rudele sale de gradul I.

S-a reținut că petenta nu a obținut nici un folos material, constatările afișate pe site-ul instituției în comunicatul de presă neindicând care este „ interesul personal de natură patrimonială” cu referire la aprobarea privind închirierea spațiului unei asociații fără scop patrimonial, așa cum prevede art.1 alin.(2) din O.G. nr.26/2000, care reglementează activitățile asociațiilor și fundațiilor și care specifică că aceasta face parte din categoria persoanelor juridice de drept privat” fără scop patrimonial”, de unde rezultă foarte clar lipsa oricărui conflict de interese.

A mai constatat judecătorul fondului că aprobarea pentru spațiul de aproximativ 30 de metri, dată pentru firma în care soțul său era asociat, este dată de către RAAPPS, respectiv de

către Directorul General și Directorul Comercial, sub condiții similare cu încă alte 23 de aprobări, date de același RAAPPS fără să o informeze, sau fără să emită vreun act în acest sens.

De asemenea, nu a rezultat care este avantajul material procurat soțului reclamantei, atâta timp cât avizarea sediului s-a realizat pentru mai multe ONG-uri și, în plus, asociațiile/ fundațiile au un scop non-profit.

Astfel, nu se poate reține existența unor foloase materiale ale soțului-președinte al asociației, decât dacă s-ar dovedi că acesta folosea în interes pur personal spațiul (locuință personală, birou personal), sau dacă ar realiza un comodat în interesul său urmat de subînchirieri oneroase pentru terți.

Împotriva acestei sentințe, considerând-o netemeinică și nelegală a formulat recurs Agenția Națională de Integritate, invocând ca temei legal dispozițiile art.304 pct.8, 9 și art.304¹ C.proc.civ.

În motivarea căii de atac, se aduc critici sentinței recurate în sensul că, din perspectiva art.304 pct.9 C.proc.civ., hotărârea a fost dată cu aplicarea greșită a legii, întrucât, în raport de dispozițiile art.70 din Legea nr.161/2003, și probele existente la dosar se impune a se reține existența unui conflict de interese în ceea ce o privește pe intimata-reclamantă.

Se susține că în cauza supusă judecății, contrar celor reținute de prima instanță, în raport de probele administrate, s-a dovedit că a existat un interes personal de natură patrimonială legat de obținerea unui spațiu necesar înființării asociației reprezentată de soțul intimatei-reclamante în calitate de președinte, cu o chirie preferențială, într-un quantum cât mai scăzut decât cel existent pe piața imobiliară liberă.

Se arată că reclamanta, în calitate de Secretar General al Guvernului a aprobat nota RAAPPS nr.5968 din 21.05.2010 privind atribuirea către Asociația „C.P.S.D.F.” la care membru fondator și președinte este soțul acesteia, a unui spațiu de 105,2 m.p. situat în București, pe o perioadă de 1 an, în baza căreia s-a încheiat contractul de locațiune nr.301 din 1.06.2010.

Se susține că fără această aprobare nu putea fi atribuit spațiul asociației.

Ulterior, la data de 2 iunie 2010, intimata-reclamantă în calitate de Secretar General al Guvernului a aprobat ca termenul de atribuire a spațiului să fie extins de la 1 la 5 ani.

Astfel, se susține că prin aprobarea Notei R.A.-A.P.P.S. și a prelungirii termenului de atribuire a spațiului, intimata-reclamantă, în calitate de Secretar General al Guvernului, a acționat cu încălcarea prevederilor legale privind regimul juridic al conflictelor de interese, încălcând obligația prevăzută de art.72 din Legea nr.161/2003 și participând la luarea unor decizii care au adus un folos material pentru soțul său, președintele asociației și membru fondator.

Se menționează că în mod eronat instanța de fond a apreciat că nu a rezultat care este avantajul material procurat soțului reclamantei întrucât este evident că în absența aprobării date de aceasta, asociația nu ar fi putut închiria spațiul pe o perioadă de 1 an extinsă la 5 ani, nu ar fi putut face dovada existenței unui spațiu pentru a se înregistra și ar fi fost obligată să suporte diferența dintre quantumul chiriei pe care ar fi fost obligată asociația să o plătească pentru închirierea spațiului necesar înregistrării de pe piața imobiliară liberă pe o perioadă de 5 ani și quantumul chiriei stabilită de R.A. – A.P.P.S. prin contractul de închiriere, fiind de notorietate că R.A. – A.P.P.S. practică chirii mult mai scăzute.

Invocând ca temei legal al recursului și dispozițiile art.304 pct.8 C.proc.civ., recurenta susține că instanța de fond a interpretat greșit actul juridic dedus judecății, schimbând natura ori înțelesul lămurit și vădit neîndoielnic al acestuia.

Intimata-reclamantă a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, apreciind sentința recurată ca legală și temeinică.

Se arată, în esență, că susținerile recurente din calea de atac nu se regăsesc în raportul de evaluare contestat și pentru care nu sunt administrate probe la dosar, încercându-se astfel reformarea și completarea actului administrativ contestat.

Se menționează că A.N.I. nu a reușit să demonstreze cu probe certe, verosimile, existența conflictului de interese, așa cum este reglementat de art.70 și 72 din Legea nr.161/2003, iar sintagma „avantaj” nu este cuprinsă în definiția legală a conflictului de interese care se referă la interes personal de natură materială sau folos material personal.

În concret, intimata-reclamantă susține că nu s-a făcut dovada existenței unui interes personal de natură patrimonială, condiție imperativă pentru a se reține conflictul de interese conform dispozițiilor art.70, 72 din Legea nr.161/2003. Se susține că asociația căreia i-a fost închiriat spațiul cu aprobarea sa nu are scop patrimonial, nu are patrimoniu comun cu cel al soțului său și în caz de desființare patrimoniul acesteia nu se împarte între membrii fondatori, conform art.22 din Statut, Codului civil și O.G. nr.26/2000, iar chiria stabilită a fost calculată în mod similar cu toate asociațiile și fundațiile care aveau spații de la R.A. – A.P.P.S., în condiții legale. Prin urmare, nu se poate reține un folos, un beneficiu material determinat în favoarea soțului său și care să se fi produs ca o consecință a actelor sale.

Intimata-reclamantă a formulat și note scrise prin care a reiterat argumentele din cuprinsul întâmpinării și a depus la dosar înscrisuri referitoare la practica A.N.I. și la aspectele învederate.

Soluția instanței de recurs

Înalta Curte, analizând recursul formulat, apreciază că este fondat, pentru considerentele ce urmează a fi expuse.

Instanța de recurs apreciază că motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9, în condițiile art.304¹ C.proc.civ., potrivit căruia „hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii” este fondat.

Astfel cum rezultă din expunerea rezumativă prevăzută la pct.1 al prezentei decizii, reclamanta a formulat contestație împotriva Raportului de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 prin care s-a reținut că A.D.N. nu a respectat prevederile legale privind conflictul de interese, întrucât prin adresa nr.10506 din 21.05.2010 emisă de Secretariatul General al Guvernului a avizat Nota Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” nr.5968 din 21.05.2010 având ca obiect atribuirea spațiului de 105,2 m.p. situat la parterul imobilului din str. M.B., pentru o perioadă de 1 an, Asociației „CPSDF”.

De asemenea, prin adresa nr.10506 din 2.06.2010 emisă de Secretariatul General al Guvernului s-a aprobat extinderea termenului de atribuire de la 1 an la 5 ani, pentru același spațiu aparținând Asociației CPSDF, asociație condusă de T.A., soțul intimatei, aceasta participând în acest fel la luarea unor decizii care au produs un folos material acestuia, încălcând astfel dispozițiile art.70 și 72 din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și

sanționarea corupției.

Prin contestația formulată s-a solicitat a se constata nulitatea absolută a acestui raport de evaluare pentru argumentele arătate în cuprinsul cererii de chemare în judecată și, în subsidiar, anularea acestuia, motivat de faptul că nu a fost dovedit folosul material, condiție pentru a se reține existența conflictului de interese, conform art.70, 72 din Legea nr.161/2003.

Prin sentința nr.3526 din 25.05.2012 a Curții de Apel București, Secția contencios administrativ și fiscal s-a admis cererea reclamantei, anulându-se raportul contestat în cauză, reținându-se că nu a fost dovedit faptul că s-a produs un folos material pentru sine, pentru soțul sau rudele de gradul I, pentru a se reține existența conflictului de interese în ceea ce o privește pe reclamantă.

Referitor la aspectele invocate de reclamantă în susținerea nulității absolute a raportului de evaluare, acestea nu au fost reținute a fi întemeiate de instanța de fond.

Reclamanta nu a formulat recurs împotriva acestei sentințe, astfel că aceste aspecte nu mai pot fi repuse în discuție.

Recursul formulat de A.N.I. vizează lămurirea problemei dacă în ceea ce o privește pe intimata-reclamantă se poate reține că nu a respectat prevederile legale privind conflictul de interese conform art.70 și 72 din Legea nr.161/2003.

În concret, dacă a fost dovedită îndeplinirea condiției referitoare la un „interes personal de natură patrimonială”, respectiv „folos material pentru sine, pentru soțul său sau rudele de gradul I” pentru a se reține conflictul de interese în cauza dedusă judecății, în ceea ce o privește pe reclamantă.

Potrivit art.70 din Legea nr.161/2003 „prin conflict de interese se înțelege situația în care persoana ce exercită o

demnitate publică sau o funcție publică are un interes personal de natură patrimonială care ar putea influența îndeplinirea cu obiectivitate a atribuțiilor care îi revin potrivit Constituției și altor acte normative”.

Art.72 din același act normativ, prevede că „persoana care exercită funcția de membru al Guvernului, secretar de stat, subsecretar de stat sau funcții asimilate acestora, este obligată să nu participe la luarea unei decizii în exercitarea funcției publice de autoritate care produce un folos material pentru sine, pentru soțul său ori rudele sale de gradul I”.

Din cuprinsul acestor dispoziții rezultă că pentru a se reține existența conflictului de interese, trebuie îndeplinită condiția referitoare la „interesul personal de natură patrimonială” sau „folosul material” pentru sine, pentru soțul ori rudele sale de gradul I”.

Din înscrisurile depuse la dosarul cauzei rezultă că intimata-reclamantă în calitate sa de Secretar General al Guvernului, a aprobat, prin adresa nr.10506 din 21.05.2010 Nota R.A. – A.P.P.S. nr.5968 din 21.05.2010 privind cererea de atribuire cu nr.5968 din 20.05.2010, către Asociația „CPSDF”, aflată în curs de dobândire a personalității juridice, a spațiului în suprafață de 105,20 m.p. situat la parterul imobilului din str. M.B., în vederea stabilirii sediului social al asociației.

Este adevărat că în nota RA – APPS se menționa ca perioadă a atribuirii 5 ani. Adresa nr.20/10506 din 21.05.2010 semnată de reclamantă a fost anulată prin adresa nr.20/10506 din 2.06.2010, emisă tot de reclamantă în calitate sa de Secretar General al Guvernului, prin care s-a aprobat atribuirea spațiului asociației pe o perioadă de 5 ani. Însă contractul de închiriere/locațiune cu nr. 301, a fost încheiat la 1 iunie 2010, pe o perioadă de 5 ani, anterior aprobării.

Necontestat este faptul că membru fondator și președinte al asociației este soțul reclamantei, T.A., care, potrivit actului constitutiv a adus ca aport în lei suma de 350 lei la constituirea patrimoniului social al acesteia.

Aprobările pentru atribuirea spațiului au fost acordate și semnate de intimata-reclamantă în calitate de Secretar General al Guvernului, în condițiile în care, potrivit art. 1 alin.(2) din HG nr. 60/2005 RA-APPS „este persoană juridică și funcționează pe bază de gestiune economică și autonomie financiară sub autoritatea Secretariatului General al Guvernului, care îndeplinește față de aceasta atribuțiile legale prevăzute pentru ministerul de resort.”

Potrivit dispozițiilor art.6 alin.(2) din H.G. nr.60/2005 privind organizarea și funcționarea R.A. – APPS, cu modificările și completările ulterioare, „atribuirea, în condițiile legii, către instituții publice care se autofinanțează, organizații sindicale, partide politice, fundații, asociații, cabinete de avocatură, birouri notariale, unități aparținând cultelor religioase, unități din domeniul presei sau edituri, a spațiilor pentru birouri și pentru alte destinații din imobilele ce se află în administrarea regiei, se face de către aceasta, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului”.

De asemenea, conform art. 6 alin.(4) din HG nr.60/2005 „Atribuirea, în totalitate sau în parte, a imobilelor, construcții și terenuri aflate în administrarea regiei, către alte persoane juridice decât cele prevăzute la alin. (1), se face pe bază de contracte de asociere, de închiriere, de prestări de servicii, încheiate potrivit legii, cu aprobarea Secretariatului General al Guvernului.”

Deci, în raport de aceste dispoziții, atribuirea spațiului cât și încheierea contractului de închiriere nu se putea realiza fără aprobarea Secretariatului General al Guvernului, respectiv reclamantei. Este adevărat că atribuirea se putea

face, în condițiile legii, și către fundații sau asociații.

Din înscrisurile de la dosar și de altfel, necontestat este faptul că la momentul acordării/semnării aprobării, asociația menționată nu dobândise personalitate juridică și deci nu se încadra în categoria subiectelor enumerate de art.6 alin.(2) din H.G. nr.60/2005 care puteau beneficia de atribuirea spațiilor deținute de R.A. – A.P.P.S., aprobarea intervenind la 2 iunie 2010, ulterior încheierii contractului de locațiune nr. 301 din 1 iunie 2010.

Din cele expuse, este evident că, prin aprobarea dată de reclamantă în calitate de Secretar General al Guvernului asupra cererii și notei de atribuire a spațiului la 21.05.2010, într-un termen foarte scurt, de o zi, respectiv aceeași zi, precum și în raport de faptul că această cerere a fost aprobată deși nu a fost formulată de unul din subiectele nominalizate de dispozițiile legale menționate anterior, iar aprobarea din 2 iunie 2010 a intervenit ulterior contractului de locațiune nr. 301 din 1 iunie 2010, asociației i-a fost facilitată astfel posibilitatea de a face dovada sediului în vederea obținerii personalității juridice, potrivit cerinței impuse de art.5 din O.G. nr.26/2000, în condiții avantajoase patrimonial, fiind de notorietate că R.A. – A.P.P.S. practică chirii mult mai scăzute decât cele de pe piața imobiliară liberă.

Mai mult, aprobarea a vizat inclusiv posibilitatea de a se încheia contractul de închiriere, inclusiv plata chiriei la o dată nedeterminată ce era lăsată la libera apreciere, după dobândirea personalității juridice, fapt ce era în favoarea solicitantei.

Este evident că deciziile reclamantei în acordarea aprobărilor în modalitatea reținută anterior au fost influențate de calitatea pe care soțul său o deținea în cadrul asociației și care participase cu un aport în numerar la constituirea patrimoniului acesteia, afectând imparțialitatea, respectiv

atitudinea neutră la care aceasta era obligată în virtutea funcției deținute, de Secretar General al Guvernului.

În acest context, se reține că există un interes personal de natură patrimonială prin faptul că un membru al familiei reclamantei, respectiv soțul său, implicat patrimonial, era membru fondator și președintele asociației ce a solicitat și a beneficiat de spațiul închiriat urmare a aprobării date de reclamantă, care deținea funcția de Secretar General al Guvernului, în condițiile reținute în raport de înscrisurile existente la dosar.

Or, implicarea patrimonială a soțului său și acordarea aprobării închirierii spațiului de reclamantă asociației unde acesta avea calitățile menționate, în situațiile de fapt expuse, confirmă inclusiv folosul material al soțului său.

Reclamanta, în raport de dispozițiile art.72 din Legea nr.161/2003, avea obligația de a nu emite vreun act administrativ sau să nu încheie un act juridic ori *să nu ia sau să nu participe la luarea unei decizii* în exercitarea funcției publice deținute care produce un folos material pentru soțul său. Prin aprobările date în maniera expusă, având ca obiect atribuirea spațiului menționat și vizat de asociația al cărei președinte și membru fondator era soțul său, implicat patrimonial, căruia evident i-a fost produs un folos material, a încălcat prevederile legale privind regimul juridic al conflictelor de interese, astfel cum este prevăzut de art.70 și 72 din Legea nr.161/2003.

Prin urmare, față de toate considerentele expuse, motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.9 C.proc.civ. este fondat, fiind nelegală și netemeinică hotărârea instanței de fond prin care a anulat Raportul de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 ce o privește pe reclamantă, cu interpretarea greșită a situației de fapt, precum și a dispozițiilor legale incidente în cauză.

Înalta Curte reține că motivul de recurs prevăzut de art.304 pct.8 C.proc.civ. a fost doar indicat și nu dezvoltat, astfel că în lipsa unor critici subsumate acestui motiv, soluția instanței de fond nu poate fi supusă controlului de legalitate al instanței de recurs.

Față de cele reținute, în considerentele acestei decizii, instanța de recurs a apreciat că sunt nefondate toate susținerile intimății-reclamante formulate în apărare.

Practica recurentei-pârâte invocată nu prezintă relevanță în cauză, nefiind izvor de drept.

În concluzie, Înalta Curte, în temeiul art.312 alin.(1) teza I C.proc.civ., art.20 din Legea nr.554/2004 cu modificările și aprobările ulterioare, a admis recursul recurentei, a casat sentința recurată și, rejudecând cauza, a respins acțiunea, actul administrativ atacat – Raportul de evaluare nr.2277/G/II din 16.01.2012 al Agenției Naționale de Integritate, fiind legal și temeinic.